

Una cortina de fum sobre els contactes de l'imam de Ripoll

El judici pels atemptats del 17-A a Barcelona i Cambrils és a la fase final, però els mesos que ha durat la vista pública han servit de ben poc per aclarir què va passar i quin tipus de contactes tenia l'imam Abdelbaki Es-satty amb els serveis secrets i els cossos policials espanyols, perquè des del primer moment es va projectar com una cortina de fum per difuminar-los i per no parlar de si en va ser confident. Ara se sap que era una personatge obscur, que va captar els joves de Ripoll per constituir la cèl·lula terrorista que provocaria 16 morts i 152 ferits. Va ser ell qui els va abduir, qui els va fer creure que estaven voltats d'enemics i que si morien per la causa anirien al paradís. I ho va fer sense que ningú se'n adonés: ni els veïns de Ripoll, ni els serveis socials de l'Ajuntament, ni les mateixes famílies dels nois. Tampoc no se'n van adonar el CNI i la policia espanyola, o almenys això és el que cal pensar des de la bona fe, perquè no sembla que qui ha de vetllar per la seguretat col·lectiva es limiti a observar la radicalització d'uns nois, a l'empara d'un imam amb antecedents penals, sense intervenir per evitar mals majors.

Durant el judici una de les acusacions ha plantejat el dubte de si Es-satty va morir en l'explosió de la casa d'Alcanar o si va sobreviure. Els Mossos no creuen que sobrevisqués, tot i que no sembla que la prova de l'ADN sigui conclouent. El cert és que del judici en sortirà refermada la tesi que va morir i no s'indagarà més per saber si es va salvar i va poder fugir.

Durant aquests mesos, s'ha estat jutjant tres joves, Driss Oukabir i Mohamed Houli, de Ripoll, i Said Ben Iazza, de Vinaròs, per determinar fins a quin punt formaven part del grup i si estaven compromesos a participar en els atemptats. La resta de membres del grup va morir en enfrontaments amb la policia o en l'explosió de la casa d'Alcanar.

La cèl·lula volia posar furgonetes carregades d'explosius a la Sagrada Família i a les entrades i sortides del Camp Nou, a Barcelona, i a la Torre Eiffel, a París. Però tot plegat es va truncar per l'explosió que hi va haver a la casa d'Alcanar on havien acumulat més de cent bombones de gas butà i diversos productes químics per provocar explosions.

Han passat més de tres anys d'aquells fets luctuosos que van trasbalsar el país i que van deixar en estat de xoc els veïns de Ripoll, que, de cap manera, podien sospitar que el conductor de la furgoneta que havia sembrat de morts i de ferits les Rambles de Barcelona fos Younes Abouyaaqoub, un noi reservat i responsable que havia completat la seva formació a la Fundació Eduard Soler, que tenia feina i que feia poc que s'havia comprat una moto que ensenyava a tothom. Tot molt normal en un jove de la seva edat que aspira a progressar socialment.

A Ripoll encara molta gent es pregunta com va ser possible que joves de la població es radicalitzessin fins al punt de buscar el martiri després de matar de forma indiscriminada persones de qualsevol edat i condició. I que tot això passés sense que ningú no se n'adonés. Però, en el fons, hi ha altres preguntes que tots plegats ens hem de fer: per què es van radicalitzar? Per què uns nanos sense problemes aparents de relació i integrats en el teixit social de Ripoll es van convertir en terroristes? N'hi havia prou amb un imam delinqüent per atraure'ls? Hi ha qui opina que, encara que fossin d'aquí, ells notaven que les seves arrels familiars els marcaven; eren catalans, eren ripollesos, però pertanyien a un col·lectiu estigmatitzat i aquesta podria ser una de les claus que expliquessin per què en un moment determinat van triar la barbàrie i es van convertir en assassins.

Però sembla evident que la figura de l'imam va ser determinant per a la creació de la cèl·lula. I és una llàstima que el CNI i la policia no hagin aclarit com és que el van deixar treballar a Ripoll, sense avisar la comunitat musulmana dels antecedents que tenia. I també sap greu que la justícia no hagi admès en la causa l'Ajuntament de Ripoll com a part perjudicada.

El judici arriba a la fi, però hi ha poques esperances que s'aclareixi com es va gestar tot plegat sense que ningú no se n'adonés i quina responsabilitat tenen els serveis secrets i policials en el fet que Es-satty pogués actuar amb total llibertat a Ripoll. El que sí que ha quedat clar, després de veure els vídeos que van aparèixer durant el judici, són les intencions criminals d'aquells joves, aparentment normals, que volien matar sense miraments, perquè en algun moment de la seva vida els va posseir l'odi cap a tots aquells que no pensessin com ells.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/opinio/2021/02/14/cortina-fum-sobre-contactes-laposimam/1089022.html?utm_source=rss